

"Deixa'l que t'exigeixi!"

Déu ens estima infinitament
més del que tu mateix
t'estimes... Deixa'l, doncs, que
t'exigeixi! (Forja, 813)

17 de desembre

El Senyor coneix les nostres
limitacions, el nostre personalisme i
la nostra ambició: la nostra dificultat
per oblidar-nos de nosaltres
mateixos i donar-nos als altres. Sap
què és no trobar amor, i veure que
aquells mateixos que diuen que el
segueixen, només ho fan a mitges.

Recordeu les escenes tremendes que ens descriuen els Evangelistes, en què veiem els Apòstols plens encara d'aspiracions temporals i de projectes solament humans. Però Jesús els ha elegit, els reté amb Ell, i els encomana la missió que havia rebut del Pare.

També ens crida a nosaltres, i ens pregunta, com a Jaume i a Joan: *Potestis bibere calicem, quem ego bibiturus sum?*: esteu disposats a beure el calze —aquest calze del lliurament complet a l'acompliment de la voluntat del Pare— que jo em dispo a beure? *Possumus!*; sí, hi estem!, és la resposta de Joan i de Jaume. Vosaltres i jo, ¿esteu seriosament disposats a complir, en tot, la voluntat del nostre Pare Déu? ¿Hem donat al Senyor el nostre cor sencer, o bé continuem aferrats a nosaltres mateixos, als nostres interessos, a la nostra comoditat, al nostre amor propi? ¿Hi ha res que no

respon a la nostra condició de cristians i que fa que no vulguem purificar-nos? Avui se'ns presenta l'ocasió de rectificar. (És Crist que passa, 15)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/dailytext/deixal-que-
texigeixi/](https://opusdei.org/ca-ad/dailytext/deixal-que-texigeixi/) (22/03/2026)